

Mnogi će me pitati, ne o mojim temeljnim programskim polazištima, nego - zašto sam se kandidirao? Potpuno sam siguran da će to pitanje biti namjerno nametnuto kao najvažnije značenje moje kandidature u pretežitoj lijevoj javnosti, koja će time nastojati relativizirati moje stavove i nužno usmjeravanje Hrvatske na temeljna nacionalna pitanja, potičući po standardnom obrascu klicu sumnje i nepovjerenja među nacionalnim snagama i narodom. Taj će mamac biti prihvaćen s tzv. desne ili nacionalne Hrvatske, što neznanjem, što s odobravanjem i interesom. Usmjeravanje nacionalnog fokusa na temeljna pitanja hrvatskoga naroda biti će opasno mnogima na nacionalnoj strani, koji su uz skrivenu pomoć vladajućega poretka odavno stvorili unosan biznis od neuspješne borbe za Hrvatsku. Stalni neuspješni borci za hrvatsku državnost, koji monopoliziraju nacionalne mogućnosti i otpor i opstaju po modelu - što je Hrvatskoj gore, to njima bolje, su opasniji hrvatskom narodu od postojećih javnih i otvorenih neprijatelja. Ti ljudi u mnogima od nas i na našoj povijesnoj strani traže razloge za neuspjehe, siju sumnju u sve nacionalno i nastoje svoje neuspjehe i tragični avanturizam predstaviti jedinom rješenjem za Hrvatsku. Lako ćete ih prepoznati. Svi izuzev njih su nečiji ljudi, svi drugi odrađuju nečije prljave poslove, svi su udbaši, komunjare, kosovci, o svakome se emitiraju gomile laži i prljavština, samo oni valjaju. I samo oni vode borbe i gube iz godine u godinu nacionalne utakmice, dobivajući svoje osobne. Nije li to razlog za zastati i pitati se – je li to razumno, normalno, nije li u tome nešto jako čudno?

Nije li problem u nama?

Svakome bi moralo biti jasno da tu nešto ne valja.

Moja je kandidatura zato poziv na – razum.

I svaki glas koji ostvarim na predstojećim izborima, bit će snažan glas razuma, kritična masa s koje se može početi ponovo izgrađivati Hrvatska. Ti ljudi, taj razum i ti glasovi su mi izazov, jer znam da postoje i znam da trpe suočeni s propadanjem kojemu smo izloženi, a ne znaju kako se tome oduprijeti. Ja nisam prorok niti osobno imam rješenja za sve naše nacionalne probleme. Ali znam da u našem narodu ima dovoljno znanja, znam gdje ga potražiti, znam tko zna ponuditi odgovore i znam odakle početi. Kao i da je vrijeme zakoračiti u tom pravcu. Nije mi bio problem pristupiti ljudima, koji znaju više od mene te formirati političku platformu koju smo unazad godinu dana proglasili pod imenom - *Vukovarske teze*.

Hrvatska država za mene je apsolutno najvažnija vrijednost, pa je odluka o kandidaturi za predsjednika hrvatske države za mene neusporediva s bilo čime u životu. Mi ne smijemo nakon tolikih stoljeća i uloženi snova nikada i ničim podcjenjivati funkciju predsjednika Republike, a pogotovo pomirenošću da se ništa ne može promijeniti, zatim lažnim mesijanstvom ili iluzionističkim ponudama rješenja. Dugo sam odvagivao, smijem li se kandidirati. Ključno pitanje koje sam si postavio bilo je – imam li za ponuditi naciji nešto što već moj narod nema i nešto što nitko drugi nije ponudio i sasvim sigurno neće ponuditi, a moramo kao narod imati pred sobom?

Siguran sam da imam.

Nisam sretan što drugi to nemaju, a zahvalan sam zato što ja imam.

Temeljni razlog moje kandidature je svijest da je program koji ću vam predstaviti u kratkoj formi i koga ću zastupati u kampanji, dostojniji od bilo čega što ste do sada čuli i vidjeli. Znao sam da zbog moga

nametnutoga i iskonstruiranoga javnoga statusa moram imati daleko najbolji program, riječi i poruke koje će ovladati razumom moga naroda, a tek onda doprijeti do srca. Program koji imate u svojim rukama i koji ću promovirati mome narodu je integralni skup državno-političkih rješenja, mjerljivih i ocjenjivih rješenja, a ne beskonačnih i nerealnih očekivanja. Tako se izražava pijetet prema povijesnoj žrtvi i potvrđuje vjera u svoju budućnost. Siguran sam da mojim porukama hrvatskom narodu i svakome Hrvatima gdje god živi, bez obzira na njegovo obrazovanje ili znanja o političkim odnosima, neće trebati prevoditelj i da će me hrvatski ljudi, koji to žele i imaju dovoljno osobne hrabrosti, moći svi razumjeti. Ja to nakon političkog iskustva i svih uspješnih i neuspješnih političkih pokušaja u životu danas mogu jasno i sigurno ocijeniti.

Koliko me god godinama osporavali na sve moguće, uvijek organizirane i prljave načine, na temelju iskustva stvaranja ove hrvatske države i suradnje s njenim povijesnim obnoviteljem akademikom Tuđmanom, osjećam se pozvanim danas mome hrvatskom narodu reći, što u Hrvatskoj ne valja i što treba promijeniti da bi Republika Hrvatska bila država hrvatskog naroda, kako je i zamišljena. Blagoslov je i obveza u tom smislu poći od svojih grešaka, svojih slabosti i slabosti poretka, koji sam i sam djelomično stvarao. Deset sam godina u političkom miru, izvan dnevnih političkih arena imao mogućnost duboko promisliti o svakome i najmanjem političkom postupku, pitanju, susretu, ljudima, o svakom razgovoru i na temelju toga ocjenjivati razumom i bez strasti sve što se događa s Hrvatskom.

Želim reći da nikada problemi nisu izvan nas, niti rješenja valja tražiti izvan nas samih.

Ne može hrvatskom narodu biti razlog današnjih nevolja Pupovac i šaćica organiziranih srpskih obavještajnih, agresivnih i još od prije srpske agresije instaliranih satelita. To je i netočno, ali i izraz gubitničke nevjerice u snagu i moć svoga naroda. Ne može nam problem biti islamistička struktura u Sarajevu, zločinačka politička Srbija, nije nam problem američki veleposlanik Kohorst, srpski patrijarh Irinej, nije ni papa Franjo, koji začudno i kršćanski neshvatljivo protežira Irineja, niti nam je problem neki bezbojni birokrat iz Bruxellesa. Nije Hrvatskoj izvor nevolja politika Angele Merkel, niti su nam probleme nametnuli američki, židovski, sorošovski ovi ili oni sudionici svjetskoga poretka.

Svi oni rade prema Hrvatskoj i u Hrvatskoj samo ono što im mi dopuštamo.

Usmjeravanje nacionalne energije prema tim navodnim nositeljima naših nevolja i problema, zatvaranje je očiju pred rješenjima i izraz prihvatanja svoje nesposobnosti. Rješenja naših nevolja su tu, opipljiva su, u našem su čovjeku jednako kako su i sve nevolje s kojima se suočavamo među nama. Ne možemo mi primarno zamjerati Kohorstu to što se usuđuje u našem domu kao naš saveznički gost dijeliti nam lekcije o valjanosti viteškog pokliča „Za dom spremni“, o našim simbolima, a još manje njegov ili američki respekt možemo postići ako šutimo na to ili ako sami ne znam tko smo i što hoćemo. Srbiji ne možemo primarno zamjerati što pokušava ostvariti svoje povijesne težnje pokušavajući uništiti naš narod niti ih možemo nagovoriti da to prestanu raditi. To će pokušavati sve dok ne shvate da će biti žestoko kažnjeni za svaki pokušaj. Ne možemo usmjeravati gnjev na papu Franju zbog toga što ne iskazuje poštovanje prema našem bl. Alojziju Stepincu, a istovremeno si ne postavlja pitanje, što to mi svakodevno činimo da sjedočanstvom iskažemo poštovanje prema bl. Alojziju Stepincu. Uzdižemo i skrivamo se iza Stepinčeve svetosti veličajući njegovo ponašanje pred krvnicima, a istovremeno saginjemo glave pred lažnim moćnicima, otvoreno tolerirajući zlo oko nas. Dajemo svojim kukavičlukom nezasluženu moć ljudima i politikama, pravdajući svoj kukavičluk i nemoć razapinjući ljude i ideje oko nas i tražeći u boljima od sebe razloge svoje nemoći i kukavičluka, pa taj bijeg od sebe i odgovornosti predstavljamo vrlinom.

Koliko smo to mi uistinu Stepinčev narod, ako se odričemo upravljanja svojom slobodom prepuštajući odlučivanje drugima bez racionalnog propitkivanja, ako odbacujemo temeljnu kršćansku obvezu svjedočiti isitnu i vrednovati svoje ime i prezime, svoj narodni identitet, sa sviješću da je to i ljudska i Božja obveza? Sloboda i pravo izbora je izraz Božje naravi u nama, to je Božji dar i ne možemo se predstavljati kršćanima, a istodobno se odricati prava na odlučivanje i obaveze odlučivanja o samima sebi koristeći razum.

Problemi su među nama.

Rješenja su među nama.

Kandidiram se jer znam što ne valja, znam zašto ne valja i znam kako to promijeniti.

Nemam iluzija da ću sigurno postati predsjednik Republike Hrvatske, koliko god bio uvjerljiv i neusporediv moj politički program ili ovaj govor. Znam da nisam favorit, ali kakav bih ja to čovjek, Hrvat i kršćanin bio ako ne bih vjerovao u razum i moć svoga naroda? Dubina stradanja današnje Hrvatske se između ostaloga najbolje vidi i u izbornim nesigurnostima i pomirenosti s opasnim trendovima goleme većine naših ljudi. Do jučer ponosni povijesni i pobjednički narod je silovito pokoleban udarcima i prevarama, pa je više nego ikada teško uspostaviti povjerenje i odlučivanje dovesti samo u razumske okvire, ali mora se započeti s afirmacijom razuma i istine, i izazvati ljude na posve drugačiji pristup svemu što im se nudi kao političko rješenje. Rijetko je u povijesti samo razum bio primarni pokretač masovnih ljudskih pokreta, ali svi povijesni pokreti koji su donosili uspjeh svojim narodima, polazili su od prvoga razumnog koraka i počivali su na snažnoj organskoj povezanosti razuma i vjere.

Povjerenje u razum izravno zavisi od vodstva i snage javnog zalaganja za razumna rješenja.

Pobjeda prvenstveno ovisi o vjeri u pobjedu.

Glasove koje ću ja dobiti neću dobiti zbog toga što imam uhodanu mašineriju, niti ću dobiti jedan jedini glas zbog toga što sam virtualno prihvatljiv najširoj javnosti. Medijska haranga protiv mene je bila toliko strašna zadnjih petnaest godina da je meni posve jasno da će upravo to trebati razbiti mojim političkim programom. To nije lako. No, to mi je i izazov. Protiv te medijske kriminalizacije neću se boriti dokazujući svoju osobnu valjanost ili braneći se osobno od optužbi. Izabrao sam rješenje političkim idejama udariti primarno zlo u srce, jer motiv nasrtaja na mene nisam bio ja osobno, nego upravo ideje koje zastupam od prvoga dana moga političkog djelovanja. Ideje hrvatske državnosti kao najviše nacionalne i ljudske vrijednosti u Hrvatskoj. To je bio od prvoga trenutka pomno osmišljen ubilački linč, koji je imao za cilj osporiti, kriminalizirati pa uništiti ideje za koje sam se zalagao od prvih dana obnove Republike Hrvatske. Uništavajući mene kao čovjeka i pravaškog lidera u javnosti, obeshrabrivalo se ljude koji su dijelili sa mnom i mojim suradnicima, ali i sa svim nacionalnim snagama vrijednosti i ideju hrvatske države. Pokušalo se uništiti ideje, koje je predsjednik Tuđman prepoznavao kao nacionalnu vrijednost, čak i u trenucima kad su mu kao državniku činile ozbiljne taktičke političke probleme i izlagale ga, kako u domaćim, tako i u stranim krugovima teškim pitanjima. Ali, on je znao da se u svome obnoviteljskom nacionalnom pokretu ne mogu sve vrijednosti filozofije hrvatskog prava ili starčevićanstva podvesti pod politike tadašnjeg HDZ-a zbog širine političkog spektra. On je također znao kao mudar državnik da mu politički zahtjevi i žestoke kritike koje sam predvodio i pronosio sa svojim suradnicima, mogu poslužiti i služiti kao strateško uporište i oslonac u mnogim borbama, kako unutar Hrvatske u održavanju minimalne ranoteže s naslijeđenim anacionalnim snagama, još i više izvan zemlje. Danas Tuđmanovi nasljednici na

čelu HDZ-a nemaju njegovu državničku mudrost. Zato su tijekom tzv. procesa detuđmanizacije i histeričnim kampanjama na vrhuncu utjecaja tadašnjih pravaša i krenuli uništavati starčevićansku rastuću snagu, koja je morala biti nacionalni stup svake državotvorne politike u kritičnim trenucima razvoja nacionalnih procesa. Tuđmanu smo bili stup, njima opasnost. Zato je on uspio obnoviti državu, zato ju oni danas ne znaju voditi i doprinose njenome urušavanju. Jedan od ključnih ciljeva detuđmanizacije je bio upravo iz redova HDZ-a uz žestoku pomoć matičnih medija uništiti taj starčevićanski stup hrvatske državnosti. Teška zabluda postuđmanovskih hadezeovih rukovodstava je bila upravo u tome što nisu prepoznali da razarnje starčevićanstva i pravaštva neće zastati na tome, nego će posljedično poslužiti ovladavanju Tuđmanovim državotvornim HDZ-om i uništenjem starčevićanstva i tuđmanizma u toj stranci. Lideri HDZ-a to nisu shvatili, a mnogi među njima su to i podsticali. Zato sam ja bio meta udara. U jednome trenutku rješenje sam vidio u povlačenju iz politike, no, bila je to pogreška, jer svojim povlačenjem nisam spasio ideju.

Pred zlom ne smije se povlačiti nikada.

Mnogi će se danas pitati, kako to da nisam pokušao stvarati političku platformu na ostacima pravaških stranaka i politika?

Odgovor je jednostavan.

I u tom odgovoru se kriju stvarni razlozi potpunog neuspjeha pravaških stranaka i organizacija nakon moga odlaska, pri čemu ne želim osuđivati ljude koji su vodili te stranke, iako su presudno odgovorni za to. Možda bih i ja, što emotivno, što u jeku borbi pokušavao ono što su i oni pokušavali, ali nitko od nas na toj platformi više nije imao šanse. Ne zato što je starčevićanstvo mrtvo, nego upravo suprotno – jer je potrebnije nego ikada, ali u sasvim drugim političkim i programskim formama. Nitko danas na uskoj pravaškoj platformi ne može stvoriti ili osmisлити nužan svenacionalni pokret, koji je potreban za preusmjeravanje Hrvatske s gubitničkog na pobjednički put. Najveći problem i odgovornost kolegica i kolega koji su naslijedili čitav niz pravaških inicijativa je u tome što oni to ne razumiju i ustrajavaju na istim modelima, izbjegavajući dubinsku analizu državno – političkih problema u Hrvatskoj te svoju realnu ulogu u tome. To je temeljni problem i svih nacionalističkih, suverenističkih, ali i kršćanskih inicijativa u Hrvatskoj danas. A tek je posljedica toga da jedni u drugima, a svi u meni, traže i javno nalaze razloge svojih nesuspjeha.

Sljedbenici politike hrvatskog državnog prava ne mogu danas mit o hrvatskoj državnoj granici na Drini nastojati predstaviti kao realnu i razumnu državnu politiku. Na mitovima se grade neuspjesi, a ne pobjede. Neće u dogleđno vrijeme biti hrvatske državne granice na Drini, niti je za opstojnost hrvatskog naroda presudna granica na toj mitskoj rijeci. Navlačeći hrvatski narod na borbu za državnu granicu na Drini, izlažemo postojeće granice neprijateljima, jer pokušavamo braniti ono što ne možemo trenutno obraniti, a prepuštamo stihiji i tuđoj volji ono što obraniti moramo i od čega ovisi naša sadašnjost i budućnost novih hrvatskih naraštaja. Na Drini mora biti civilizacijska granica svijeta kojemu pripada hrvatski narod. No, tu civilizacijsku granicu na Drini ne možemo ostvariti, ako hrvatska država prije toga neće biti utemeljena u hrvatskoj republici u Vitezu i Mostaru, gdje se danas vodi bitka za stvarni životni prostor našega naroda i ostvarivanje našega nacionalnog suvereniteta. Jednako su današnjem hrvatskom narodu opasne iluzije, makar imale i romantičarsko uporište u nekim povijesnim epohama, kao što su nam opasni političko svetosavlje u Beogradu, politički panislamizam u Sarajevu. Mi moramo prepoznavati ključne silnice političkog konteksta u kojemu djelujemo, a ne energiju rasipati na iluzije, romantičarske mitove ili usmjeravanje svih snaga u pokušaje sprječavanja samo jednoga zloćudnog

izvorišta. Svetosavlje i panislamizam kojemu smo danas kao Hrvati izloženi, samo su braća i sestre uništavajućega nekadašnjega komunizma ili aktualnoga lijevo-liberalnoga globalizma. Koliko god svi ti pokreti bili međusobno suprotstavljeni, upravo u današnjoj Hrvatskoj se udružuju u zajedničku političku agendu, svima je pokriće tzv. antifašizam kao model paralize nacionalne Hrvatske i uništenja iskonske starčevićanske filozofije hrvatskog državnoga prava.

Prisjetite se čitavoga niza realnih događaja u kojima ruku pod ruku idu Pupovac i njegovi velikosrpski trabanti, navodni antifašisti, lijevo-liberalni globalisti, promotori pobačaja, seksualnih izopačenosti, rodne ideologije i zagovaratelji islamističke pacifikacije Europe ili islamističkih politika Sarajeva prema Hrvatima BiH. Koliko god u tim silnicama mogli vidjeti smrtne suprotnosti, kad je hrvatski narod u pitanju – djeluju zajedno i organizirano. Mi danas ako želimo jasnu viziju i ishodišta nacionalnih politika moramo povijesnu pouku tražiti u umnome mostobranu političke misli od Ante Starčevića, preko Ive Pilara do Franje Tuđmana. U tom mostobranu su rješenja naše pobjedničke politike.

Danas je stanje hrvatske državnosti izazovno kao i početkom devedesetih godina i nitko u Hrvatskoj ne može s uske političke pozicije okupiti kritičnu masu hrvatskog naroda za ostvarivanje nužnih promjena, niti se pravac promjena u Hrvatskoj može osigurati slijedeći stare političke i tradicionalne stranačke obrasce. To nositelji stvarne moći u Hrvatskoj znaju, zato svim silama i potiču održavanje prijepora među nasljednicima starčevićanaca ili radićevaca, posve isto se potiče i primijenjuje godinama na Tuđmanovoj baštini u HDZ-u, s jedne strane podupirući aktualne protagoniste u tim uskim okvirima i umjetno stvarajući javne sukobe, a s druge strane namjerno usmjeravajući fokus nacije u ta pitanja izazivajući defetizam i nemoć. Gospodari moći u današnjoj Hrvatskoj namjerno potiču minimalističke ideje i protagoniste, namjerno im prepuštajući mrvice moći na rubovima stolova, čime potiču i razvijaju borbu za mrvice do istrijebljenja na nacionalnom spektru, prepuštajući nositeljima tih borbi prljavu zadaću uništavanja svake mogućnosti dubokih promjena postojećega odnosa snaga. Tako zapravo državni poredak osigurava da ga najbolje čuvaju oni koji se predstavljaju njegovim oponentima, jer mu jamče svojim nemogućnostima i sitnotrgovačkim ciljevima mirno i komotno održanje važnih pozicija, ali i uništavanje u marginalnim borbama svakog zametka istinskih promjena u Hrvatskoj.

Suočeni smo s potpuno lažnom slikom stvarnosti u kojoj živimo i u kojoj kao narod nestajemo.

Ideja pravaštva koju sam zagovarao i životom svjedočio sa svojim prijateljima i suradnicima iz devedesetih godina je nedostatna za novi impuls, za novu hrvatsku državnost i stvaranje temelja nove hrvatske države i državnosti u realnim povijesnim okvirima, kojima smo izloženi. Hrvatska se filozofije prava Ante Starčevića ili filozofije državnosti ne može odreći, jer bi to bilo odricanje od svoje slobode i prava na upravljanje svojom slobodom. No, izazovi upravljanja hrvatskom nacionalnom slobodom danas su drugačiji nego u revolucionarnim vremenima između dva svjetska rata, koje je obilježio nastanak ustaškog pokreta, drugačiji su nego tijekom Drugog svjetskog rata, drugačiji nego tijekom komunističke i jugoslavenske diktature kada je starčevićanstvo bili izloženo progonu i povijesnoj pogibelji, i drugačiji nego u vremenu obnove hrvatske državnosti devedesetih.

Svako to vrijeme i povijesne okolnosti zahtijevale su odgovarajuć starčevićanski odgovor, a svaki taj odgovor zavrijeđuje duboko poštovanje hrvatskog naroda i nikada se ne smijemo odreći ičega što je bilo oblik borbe i nastojanja ostvarivanja naše državnosti. Niti se smijemo braniti pred povijesnim neprijateljima od tih pokušaja ili oblika borbe za svoju slobodu. Zato sam u reakciji na besramno pismo srpskog patrijarha Irineja našim biskupima i rekao da ćemo ako treba biti i Ustaše, ako povijesne okolnosti to od nas budu zahtijevale. Hrvatski će narod izabrati način organizacije, metodu borbe i

simboliku pod kojom će se boriti od danas za vijeke vjekova. Bit stvari je da izbor oblika i metoda borbe za našu slobodu mora imati pobjednički karakter. Neće nam to Srbi niti bilo tko drugi odobravati, a još manje će nas suditi u našoj Hrvatskoj po tome. Moraju znati da ćemo izabrati uvijek ono što je najučinkovitije za naše neprijatelje.

Mi danas na sreću ne trebamo biti revolucionarna nacionalna organizacija, niti trebamo primjenjivati ustaške metode borbe za Hrvatsku. Ali ne možemo kao protutežu toj povijesnoj i opravdanoj borbi u ondašnjem kontekstu suprotstavljati kao vrijednost komunistički jugoslavenski pokret, koji je po svojoj definiciji bio okupatorski, zločinački i anacionalni, bez obzira na iskrene motive tisuća ljudi koji su s romantičarskim idejama ustali protiv talijanske okupacije Hrvatske. Danas je Hrvatska izložena žestokoj kombiniranoj unutarnjoj i vanjskoj agresiji, pri čemu upravo nasljednici komunističkog i jugoslavenskog poretka, poretka koji je iskoristio srpsku pobunu protiv hrvatske države 1941. godine, zajedno s današnjim srpskim pobunjenicima i jednako zloćudnom Srbijom, po istom modelu, a pod krinkom navodnog antifašizma pokušavaju i uspijevaju držati Hrvatsku neslobodnom i okovanom izmišljenim povijesnim grijesima. Stračevićanska ideja hrvatskog državnog prava danas mora odgovoriti na taj izazov i biti platforma uništenja tih nastojanja, a za to je više nego dovoljno biti – hrvatski nacionalist.

Hrvat. I katolik.

Za mene osobno to su dva apsolutno najvažnija obilježja u životu, i iz toga što sam Hrvat i katolik izvire sve što me određuje kao čovjeka.

Sve što trebamo kao narod možemo ostvariti pod tim obilježjima.

Mene danas ne može impresionirati ni jedna državna sinekura ili mandat u Saboru. Meni je danas jedini izazov mogućnost političkog utjecaja na osmišljavanje, kreiranje i provođenje nacionalnih politika i ostvarivanje ciljeva koje ovdje navodim, jer bavljenje politikom radi postojanja na javnoj sceni danas je opasniji motiv od neprijateljstva prema Hrvatskoj. Taj motiv otvara mogućnosti i jamči uspjeh hrvatskim neprijateljima. Zato danas nemam ambicija biti sporedni sudionik ili pobočnik, jer se na taj način baš ništa ne može promijeniti u Hrvatskoj. Moj politički program i način ostvarivanja političkih ciljeva osmišljavali su ljudi, čiji umni, znanstveni i analitički potencijali uveliko nadilaze sporedne probleme i sporedna rješenja. Zato moj program nije korekcija postojećega poretka, nego njegova duboka i potpuna promjena. Moj politički cilj zato nije sudjelovanje, nego pobjeda. A pobjedu ću ostvariti samim tim što će o ovim idejama morati raspravljati milijuni Hrvata i razmišljati o njima tijekom suočavanja s političkim ponudama ostalih kandidata za predsjednika Republike. Ne sumnjam ni trenutka da će svatko tko voli i želi svoju Hrvatsku upravo u ovome programu naći temelje snažne države i neraskidivu zapreku tolikim opasnostima i da će mnogi ljudi prihvatiti moj poziv na razum i polazište da se korekcijama bolesnoga državnoga poretka, ne može postići baš ništa trajno i željeno. Toliko puta sam istaknuo zadnjih godina, da meni ne smeta ni pozicija vodonoše, ali ciljevi političkog programa u kojima sudjelujem i kao vodonoša, ne smiju biti minimalistički ili sporedni. Tek najviši standardi i najviši postavljeni nacionalni ciljevi daju opravdanje i smisao svakome sudioniku, čine ga velikim i ponosnim. Vodonoša se mora i smije biti samo velikim ljudima i velikim idejama. Bio bih i pristao bih opet s ponosom biti sporedan sudionik Tuđmanovoga obnoviteljskog povijesnog puta, ali nakon Tuđmana ne vidim nikoga na istom zadatku niti bilo koga kome bih na bilo koji način pristao biti sporedni sudionik ili pomagač. Zato napade na mene, koji će uslijediti, za koga ja to radim i čiji sam igrač, usmjeravam na jednostavno pitanje – pitajte se što ja to promoviram i za što se zalažem? Odgovori su u tome, tko ih ima

hrabrost vidjeti. I vidjet ćete, jedini će vam odgovor kako god racionalno razložite biti – za hrvatski narod u cjelini.

Zašto pitat ćete se?

Zato što je moje najvažnije životno obilježje u šezdesetoj godini života, s punom sviješću o imenu i prezimenu, identitetu i svemu u životu što sam bio i postigao - biti Hrvat, biti katolik, biti pripadnik moga sjajnog naroda i zato što mome narodu dugujem sve što jesam. Po tome ću ostati zabilježen. I zato što to dugujem svojim precima koji su me odgojili da vjerujem u ovo što vam govorim i koji su mi kao mladiću umirali na rukama s idejom hrvatske slobode na usnama. To mene obvezuje, a ne privremena politička moć ili neka producirana mišljenja prolaznih mediokriteta o meni.

Zato ovdje svima želim reći da me ni malo ne uzbuđuju priče o grobaru pravaštva i slične gluposti, jer dnevno-političko sektaško pravaštvo je antiteza starčevićanstva po definiciji. Pravaški politički obrasci i modeli ostvarivanja hrvatske državnosti koji su potrošeni u jednoj povijesnoj epohi, trebaju umirati i rađati se u novim oblicima i s novim modelima, jer samo to jamči afirmaciju starčevićanstva i državnog prava hrvatskog naroda. Svi navodni pravaši koji ne razumiju te povijesne procese zapravo ustrajavajući na tim povijesnim oblicima i sadržajima danas, u biti stvarni su grobari starčevićanske političke misli, koja je filozofski temelj hrvatske nacionalne slobode. Iz jednoga istrošenoga i sahranjenoga oblika političke borbe, pogotovo ako se u dužem vremenskom intervalu pokazuje neuspješnim, uvijek istinskim starčevićancima i hrvatskim nacionalistima i suverenistima slijedi uskrsnuće novih uspješnih i pobjedničkih platformi, a ne plač za onim što je bilo nekada i čega više nema. Ljudi koji su me naslijedili i mojom voljom, koji danas pljuju po mojim javnim istupima i porukama zbog straha za svoje umjetne i banalne društvene pozicije, neka rade što ih je volja i neka i dalje sebe pokušavaju skrivati govoreći posve nepozvano o meni. To prepuštam vama koji ovo slušate i gledate.

Zato se ni danas, a ni svojim političkim porukama ne želim prilagođavati nikome, koliko god bio privremeno moćan. Moj uzor, moj orijentir je moj narod, čak, ili pogotovo, kad je oslabljen silnim udarcima.

Ne pada mi na pamet podilaziti neprirodno moćnom antifašističkom krugu u Hrvatskoj, niti računati na njih i njihovo razumijevanje, jer moj politički program znači njihovo uništenje. Oni su suprotnost mojoj Hrvatskoj. Koliko danas imamo antifašizma, toliko nemamo Hrvatske. U mojoj pobjedničkoj Hrvatskoj zato neće biti antifašizma. Ne može se istodobno veličati smrt i život. A to znam postići, hoću i mogu i u tome me neće spriječiti ni prijetvorni naši, a pogotovo njihovi, jer ne prihvaćam status krivca niti ću dopustiti da se takav status dodatno utiskuje u memoriju moga naroda kao zloćudni virus našega uništenja. Hrvatski narod nikome nije ništa kriv, niti ja kao čovjek osjećam bilo kakvu krivnju za bilo što što su moji djedovi, pradjedovi i generacije Hrvata učinile u povijesti. Sasvim suprotno, osjećam samo silan ponos i odlučnost da stvarni krvnici moga naroda, oni jučer i ovi danas pod političkim krinkama dobiju što su zaslužili.

Pozivam sklonu, a pogotovo nesklonu mi Hrvatsku i konkurenciju na predstojećim izborima, da ovo što govorim provjere i suoče se s ovim urbi et orbi.

Predsjednik Republike ne može niti smije danas nuditi odgovore na sva nacionalna pitanja, ali mora znati kako usmjeriti svoju državu i naciju. Mora znati danas više nego ikada, koji su to početni koraci čak i u

okvirima ovakvoga lošega državnoga poretka, koji mogu i moraju osigurati preusmjeravanje Hrvatske iz zemlje umiranja u zemlju nade, razvoja i moći.

Dva su imperativa pred državnikom na čelu Republike Hrvatske.

Prvi je politički ovlastiti svakoga živućega Hrvata da izravno i bez ograničenja utječe na izbor predsjednika Republike i Sabora, drugi je odmah danas osigurati da stoljećima u budućnost Hrvati odlučuju o hrvatskoj državnosti, bez obzira i jednako ekskluzivno i uspješno, bilo nas milijun, dva, deset ili pedeset, bez obzira na pomjeranja svjetskoga stanovništva i bez obzira na broj ljudi koji će dolaziti raditi u Hrvatsku. Hrvatsku smo naslijedili kao nacionalnu dragocjenost, takvu moramo isporučiti generacijama koje će doći. Hrvatski narod je u zadnja tri stoljeća izgubio dvije trećine svoga životnoga prostora, jer nije imao svoju punu državnost. Danas moramo zaštititi životne prostore na kojima živimo, osigurati da u stoljećima ispred nikada ne budu ugroženi, a to možemo jer imamo državu. Nećemo moći ako ju izgubimo. Da bismo to uspjeli moramo osigurati državna i politička rješenja koja to jamče danas svakome hrvatskom čovjeku. Ja to znam i mogu pokrenuti, a nakon ova dva politička rješenja i prvih koraka više ništa u Hrvatskoj neće biti isto.

O mojim programskim tezama i hrvatskoj bitnosti morat će se očitovati svatko tko vam nudi rješenja hrvatske zbiljnosti i problema, a to je moj dug prema stotinama tisuća onih koji su umirali kroz povijest s imenom hrvatske slobode na usnama, to je dug prema mojim suborcima HOS-ovcima i to je moj osobni dug prema ostavštini pokojnog obnovitelja naše političke nacije predsjednika Tuđmana.

Ovo je vrijeme za Hrvatsku, ovo je Hrvatska, a mi smo pobjednički narod!

Anto Đapić,

predsjednik Demokratskog saveza nacionalne obnove